

PROGRAMA ECOSOCIALISTA

ventut · alternativa · ecosocialisme · revolució · joven
me · revolució · joventut · alternativa · ecosocialisme · rev
alternativa · ecosoci
tut · alternativa · ecosocialisme · revolució · j

PROGRAMA ECOSOCIALISTA

ÍNDEX

1

INTRODUCCIÓ

4-6

2

ANÀLISI

7-11

3

**PROGRAMA
ECOSOCIALISTA**

12-15

4

ESTRATÈGIA

16-23

5

FEM-HO JUNTES!

24

INTRODUCCIÓ

Una de les pitjors conseqüències de la perversió del panorama polític actual és el fet que ens han volgut treure -i en gran part ho estan aconseguint- la capacitat d'imaginar altres maneres de viure, noves maneres de relacionar-nos i diferents formes de fer política. El nepotisme, la corrupció i la degradació de la mal-anomenada política està fent que la nostra generació, el jovent, tinguem una cultura política que ens empeny a una apatia i desesperació gairebé immobilitzades. Diem "mal-anomenada", perquè, justament, aquesta perversió ha fet que releguem el nom de polític als partits polítics, com si res més existís o si no fos certa la cita de tot el que és personal també és polític.

La desesperança i el col·lapsisme, no poden apoderar-se de nosaltres i immobilitzar-nos a l'hora de ser capaces no només d'imaginar nous mons possibles, com diem, sinó de fer-los realitat. No és fàcil, si tenim en compte l'individualisme posat amb calçador en el que tant ens empenen, que trenca tota relació i aposta pels projectes col·lectius; el fet que les situacions materials de les classes populars són més que dures; que les formes organitzatives que tenim uns i altres no estan, encara, adaptades a totes les realitats i hi ha molt marge de crítica; i que la voràgine que tenim per rutina laboral i vital, a més dels malabars emocionals de veure el món en crisi total. Que la realitat en que vivim dificulta -i, fins i tot, impedeix- a moltes a fer el pas, és quelcom totalment

comprensible i a considerar.

Alhora, tot i comprendre-ho, no podem resignar-nos-hi. Acceptar i esperar, de manera més o menys pacient, el col·lapse, no és molt més agonitzant que intentar, per molt utòpic que pugui semblar, intentar-ho? I no sona una mica més possible, si en aquest algoritme li sumem el fet que NO ho hem de fer soles? Perquè això no va de si jo reciclo, de si jo vaig en bicicleta o si jo faig això o allò. Sinó de si nosaltres ens organitzem per canviar-ho tot, o si els deixem guanyar la partida. Per això, davant d'aquest escenari, necessitem revertir la fragmentació dels moviments socials i dotar-nos d'una direcció estratègica capaç d'articular lluites locals i globals. La nostra proposta, precisament rau en la necessitat de vincular la defensa de l'espai vital amb la lluita social, i ens ofereix una oportunitat per construir un subjecte col·lectiu que planti cara a la crisi ecosocial i aposti per una transformació estructural.

Ens han tret la capacitat d'imaginar-nos un món nou i sembla que sigui més fàcil imaginar-nos (pensar i creure) en la fi del món que en la fi del capitalisme. I, en conseqüència, la capacitat d'imaginar-nos, pensar i creure en una alternativa. Però, el futur no està escrit, i la nostra tasca és esborrar el fals miratge del col·lapse per imaginar i construir un món on viure sigui no només possible, sinó també desitjable.

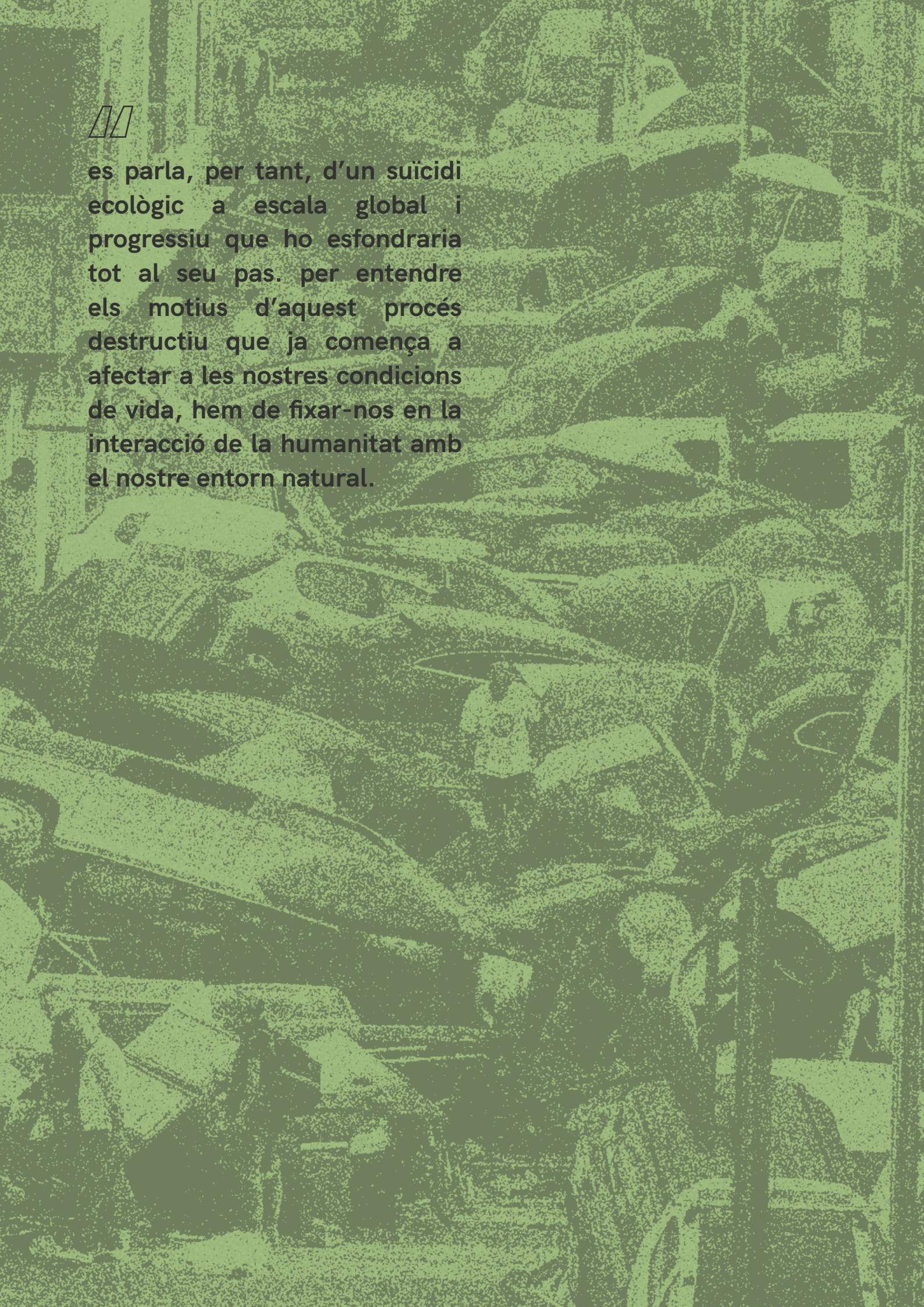
Per nosaltres, l'alternativa per la qual lluitem és la d'un sistema ecosocialista. L'ecosocialisme és una proposta política que uneix les teories del socialisme amb les de l'ecologisme. Una corrent teòrica i política que té la voluntat de superar antigues disputes entre organitzacions comunistes i ecologistes i d'oferir un marc d'aliança que situï la lluita social i la defensa del planeta com dos eixos inseparables. I és que davant de la crisi global actual, és inimaginable no entendre ambdues lluites des del mateix propòsit.

Una alternativa que no només ens imaginem, sinó que volem fer possible. I per això, us presentem el nostre programa ecosocialista: una proposta per dibuixar clarament què volem, com ho volem i què farem per aconseguir-ho. Una proposta per la generació més impacient, per la generació que ho vol tot, per la que no es conformarà en reformes. I és que per molt que diguin, ni som una generació perduda, ni hem perdut el tren per parar tota aquesta bogeria.

Tenim clar que cal canviar de sistema, abolir el capitalisme i començar d'una vegada a posar per davant les necessitats comunes, i no pas els dictàmens dels qui mouen el capital. Fem-ho possible.

es parla, per tant, d'un suïcidi ecològic a escala global i progressiu que ho esfondraria tot al seu pas. per entendre els motius d'aquest procés destructiu que ja comença a afectar a les nostres condicions de vida, hem de fixar-nos en la interacció de la humanitat amb el nostre entorn natural.

ANÀLISI

MIRANT L'ABISME ALS ULLS

Diuen que el món s'acaba. Fa anys que la comunitat científica internacional avisa a tota la humanitat del **desastre ecològic**, i fa anys que líders polítics i grans empresaris diuen que estan fent tot el que poden per evitar-lo. Tanmateix, informes i estudis com el «The 2024 state of the climate report», el «Living Planet Report», el «IPCC's Climate Change 2023 Synthesis Report» i un llarg etcètera insisteixen en el fet que, ara com ara, l'activitat humana a la Terra ha assolit tal potència i efecte sobre el seu entorn, que **el medi on vivim es veu mortalment amenaçat**. Com de certes són aquestes afirmacions? La humanitat és un virus pel planeta? És massa tard per fer-hi res? Intentem esbrinar-ho. Si desgranem una mica les amenaces concretes a les quals ens enfrontem, veurem que la comunitat científica ens avisa de:

1. **El col·lapse generalitzat dels ecosistemes terrestres**, constituït, per exemple, per la creixent desertificació que, ara per ara, assola 13 països europeus, i que a l'Estat Espanyol amenaça un 74% de la totalitat del territori (afectant especialment les Illes Canàries, Múrcia i el País Valencià); la pèrdua de la humitat del sòl dels països mediterranis, que a l'Estat Espanyol, segons dades del 2019, afecta el 10% del total del sòl; o l'aturada en l'absorció de CO2 per part dels boscs i el sòl.

2. **L'extinció massiva d'espècies**, que, ara com ara, amenaça al voltant de 10.900 espècies, 1.677 de les quals europees.

3. **La desaparició perllongada de les condicions d'habitabilitat del planeta**, fet que impossibilitaria l'existència de cap criatura viva (inclosos els éssers humans) durant milers d'anys.

Es parla, per tant, d'un **suïcidi ecològic** a escala global i progressiu que ho esfondraria tot al seu pas. Per entendre els motius d'aquest procés destructiu que ja comença a afectar les nostres condicions de vida, en exemples tan alarmants com la **DANA** de les comarques de l'Horta Sud i la Ribera, hem de fixar-nos en la interacció de la humanitat amb el nostre entorn natural. Fets com l'**extracció violenta i accelerada de recursos naturals**; l'incessant transport de mercaderies, que

*Podeu consultar l'Anàlisi Ecologista dels Països Catalans publicat per Arran el febrer de 2024 a arran.cat

avui dia representa el 20,2% de les emissions de CO2 totals a l'atmosfera; la (sobre)utilització del sòl que, a Europa, ha erosionat al voltant del 25% del terreny conreable... Ens donen pistes de quin és el problema real de fons que hauríem de tractar.

Si ens fixem en la història de les societats humanes, trobarem que l'amenaça del col·lapse de la civilització ha estat present moltes vegades: tota societat humana ha hagut d'afrontar problemes en la producció, distribució i consum d'aliments o d'energia, per motius diferents. De tots els exemples que podríem observar, trobarem un paral·lelisme interessant en el cas del **Creixent fèrtil**, una zona que comprenia des de l'actual Síria fins a l'Iran. Aquell territori, ple de terres fèrtils però escàs de precipitacions, va ser sobreexplotat durant segles, erosionant la terra fins a fer-la erma. Això va conduir a una de les civilitzacions més avançades de l'Edat Antiga al col·lapse, fins al punt que l'erosió i salinització de les terres que la van condemnar, ha arribat fins als nostres dies, milers d'anys més tard. Gràcies a exemples com aquest, podem entendre que el problema d'arrel no és l'activitat humana en si mateixa, sinó en com s'organitza aquesta activitat, i per tant en com afecta el seu impacte sobre el medi. Aquesta mirada històrica ens permet aprendre dels errors de societats passades, i ens obliga a analitzar les amenaces actuals tenint en compte l'organització de l'economia, o dit d'una altra manera, de la producció, distribució i consum de recursos dins les nostres societats. En altres paraules, aquestes amenaces que assenyala la comunitat científica, **apunten directament al sistema capitalista.**

EL CAPITALISME I LA CRISI ECOSOCIAL

Actualment, l'organització de l'economia depèn d'un principi rector fonamental pel capitalisme: l'**acumulació de capital**. Això vol dir que la societat s'organitza per garantir un marge de benefici privat per a la burgesia, encara que sigui per sobre de les necessitats bàsiques de la majoria. I per garantir aquest **marge de benefici**, el sistema necessita un **creixement econòmic constant**, que en un planeta de **recursos finits**, es veu cada vegada més minvat. A més, la depredació de recursos de manera desmesurada ha portat el sistema a traspasar els límits biofísics del planeta. Per exemplificar-ho, podem referir-nos a un esdeveniment anual que cada any succeeix més d'hora, el Dia de l'excés de la Terra. Aquesta data anual simbolitza el dia en què la humanitat ha exhaurit tots els recursos que la Terra és capaç de regenerar en un any. **El 2024 va ser l'1 d'agost.**

Aquest fet és la demostració més clara de la **fractura metabòlica**, què és el trencament entre el cycle de producció, distribució i consum dels béns materials per a la nostra vida (que també anomenem metabolisme social) i els cycles de regeneració de la naturalesa. Un metabolisme social coherent, tindria en compte coses com els temps de restauració de les terres conreables, unes rutes de transport de mercaderies curtes, o una gestió de residus eficient, en comptes de la sobreexplotació de la terra, la deslocalització de la producció o la creació d'abocadors i illes immenses de deixalles enmig l'oceà. Però com veiem, sota el sistema capitalista i la seva màxima del benefici privat per sobre de totes les coses, això és impossible. Aquesta fractura és bàsica per entendre com la crisi ecosocial afecta les nostres vides.

De la mateixa manera que el capital opera a **escala global**, la fractura metabòlica, la crisi ecosocial i els seus efectes s'han d'entendre a escala global. Si mirem al sud global, podem començar a veure els efectes més devastadors del canvi climàtic i les seves conseqüències: **onades migratòries** motivades per la incapacitat de viure en condicions de pobresa cronificada i en territoris cada cop més inhabitables (p. ex. amb temperatures extremadament elevades, en condicions de sequera i/o

sota **fenòmens climatològics extrems**, com a Nigèria o Somàlia). És per això que miren cap Occident amb l'esperança de poder escapar d'aquesta cruenta violència. El que els espera, però, és un destí virtualment idèntic: o bé recorren una de les diverses mortíferes rutes per arribar a Europa, o bé les seves vides són instrumentalitzades per països que, per via d'un brutal joc polític (p. ex. Turquia i el Marroc), obren i tanquen la vàlvula migratòria per exercir pressió sobre la UE en general i sobre els països veïns en particular (en aquest cas, Espanya i Grècia). I, finalment, aquelles persones que aconsegueixen arribar a Europa han d'enfrontar-se al risc de les deportacions sumàries, a un **racisme** institucionalitzat arreu d'Europa gràcies a mecanismes com les lleis d'estrangeria o, fins i tot, al futur destí de ser deportats a camps de refugiats a la perifèria del continent.

Quan les condicions del sistema per continuar creixent econòmicament es veuen deteriorades, l'acumulació de capital cada vegada **es condueix amb més dificultats**, i aleshores els estats i les empreses han de prendre les mesures necessàries per **mantenir la taxa de benefici**. Aquestes mesures passen per l'augment de l'explotació, tant a la naturalesa com a la classe treballadora. Aquí rau la contradicció fonamental del sistema: per reproduir-se necessita explotar allò que li és necessari per funcionar, els recursos naturals i els treballadors, deteriorant cada vegada més les seves condicions, sigui a través de la contaminació, l'esgotament de recursos o l'empobriment de la població.

Aquesta ofensiva del capital no la patim només a través dels salaris i els preus, el **deteriorament de les condicions de vida** provocades pel canvi climàtic i la contaminació afecta directament la classe treballadora, encara que la nostra petjada ecològica sigui molt menor a la de la burgesia. Per això és fonamental adreçar aquesta crisi com a ecosocial, en tant que està profundament travessada per la lluita de classes. **L'1% més ric contamina tant com el 66% més pobre**, però quan arriben les conseqüències (en forma de DANA, en forma de malalties respiratòries, en forma de càncers, en forma d'onades de calor...), qui perd la vida i la salut som les treballadores.

ELS ESTATS

En una època marcada per la globalització, els estats funcionen com una **cadena** interconnectada que permet l'acumulació de capital de forma global. Això fa que actuïn en dos estadis interconnectats, estatal i internacional. Com a estructura necessària per a la reproducció del sistema, en un moment de crisi els estats han de garantir dues coses: **La pau social i l'acumulació de capital**. La primera la garanteix a través de la conciliació (concedint drets socials i laborals) i del disciplinament (mitjançant la repressió). La segona, en canvi, depèn de la seva capacitat de garantir la seva independència, establint i reforçant les seves fronteres i el seu territori a explotar, i de la seva capacitat per abastir-se de recursos inaccessibles a partir del comerç exterior, agents supraestats i empreses transnacionals. Per acabar d'explicar aquest comentari, deixem aquí les paraules de Christine Lagarde actual presidenta del Banc Central Europeu:

"Avui, Europa està sota pressió. L'accelerat ritme del canvi tecnològic, desencadenat per la revolució digital, ens ha deixat ressagats. Hem d'adaptar-nos ràpidament a un **entorn geopolític canviant** i recuperar el terreny perdut en competitivitat i innovació. No fer-ho podria posar en perill la nostra capacitat de generar la riquesa necessària per a **sostenir el nostre model econòmic i social**, pel qual, no obstant això, la gran majoria dels europeus abriga una gran estima."

El que s'afirma de forma clara i directa és que, davant la pèrdua de competitivitat dels capitals europeus i, per tant, davant la previsió d'una davallada del guany a l'eurozona, la continuïtat dels seus corresponents **processos d'acumulació** i l'estabilitat social es troba en **perill**, fet que posa en escac el conjunt dels estats del benestar avui existents. Alhora, després de l'inici de les hostilitats a l'est d'Europa amb la invasió d'Ucraïna, i del genocidi a Palestina, amb "entorn geopolític canviant" es refereix a l'esfondrament d'un ordre internacional basat en regles que són paper mullat, i ens permet entreveure un nou període en què els diferents estats (però especialment els europeus) ja no poden prescindir d'un múscul militar que, en darrera instància, serà qui garantirà la seva integritat a l'arena internacional. I, per com estan movent la seva maquinària propagandística, no dubtem gens que ens faran servir una vegada més com a **carn de canó pels seus conflictes bèl·lics**.

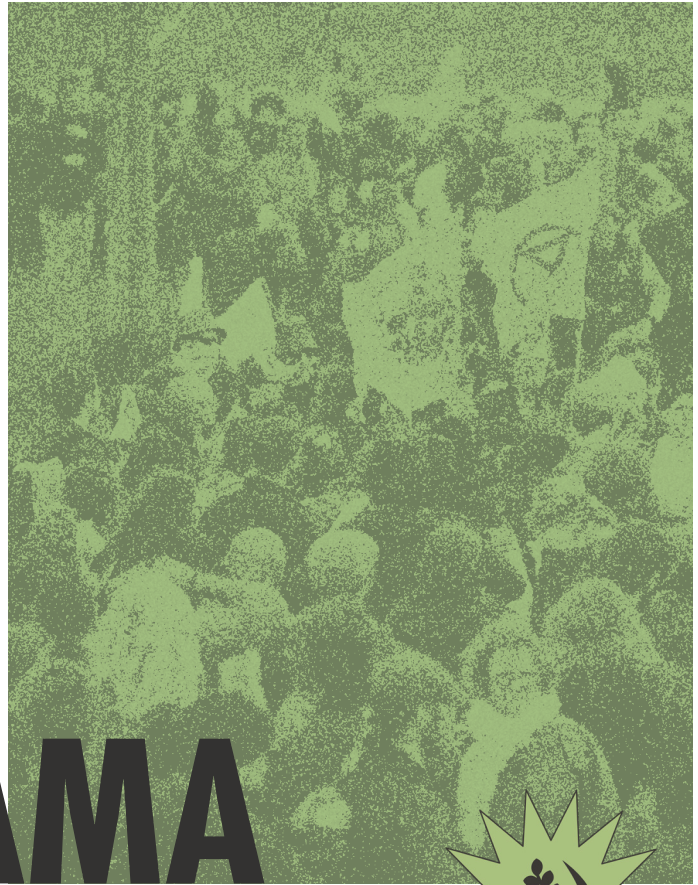
EL FEIXISME

En aquest context de crisi, l'ordre jurídic actual, les institucions de la democràcia parlamentària, comencen a entrar en un període de **descrèdit** per part d'una població que veu com les seves condicions de vida es veuen cada vegada més deteriorades, contràriament a les **promeses** que els fa el sistema. I davant de nous esclats de **ràbia** i moments de conflictivitat social, apareix un cop més el monstre del feixisme amb el mateix objectiu de sempre: **mantenir el sistema intacte**, assegurar que l'acumulació de capital continua per davant de totes les coses, fent servir la violència quan sigui necessari.

Tot i que es mostren com a contraris a les elits, a l'hora de la veritat **responen als seus interessos**, desviant l'atenció de la lluita de classes, i per tant de la raó fonamental de les problemàtiques que vivim en aquest context de crisi, cap al que ells anomenen com a **batalla cultural**, que no és res més que la batalla ideològica que han començat per a la deshumanització del proletariat migrant i de l'esquerra per evitar que la ràbia del context es dirigeixi **cap a la burgesia**.

Per això difonen notícies falses, per això ostenten el negacionisme climàtic, per això titllen de guinguetes els col·lectius feministes o antiracistes. Perquè necessiten mantenir l'acumulació de capital intacta, i els moviments populars que han assenyalat les contradiccions del sistema durant dècades són un destorb. I no ho diem debades, fins ara els governs de l'extrema dreta arreu del món, des de Trump a Meloni, s'han basat en una **regressió de drets fonamentals**, atacant llibertats individuals i col·lectives com el dret a la manifestació, augmentant la vigilància, control social i repressió, mentre privatitzen i retallen serveis públics. Res que no sapiguem, el seu programa no és més que l'**agenda neoliberal duta a l'extrem**.

Per assolir això, han ressorgit elements fonamentals del feixisme: l'esquadrisme. Grups que utilitzen la violència contra la classe treballadora organitzada, com el Frente Obrero, que en plena DANA es va dedicar a patricular supermercats per evitar expropiacions; Desokupa, que s'encarrega d'executar desnonaments extrajudicials; o Núcleo Nacional, un altre col·lectiu amb ganes de defensar la unitat d'Espanya. I en l'ús cada vegada més explícit de la violència, veient la deshumanització a què sotmeten al proletariat migrant, i els discursos que tenen davant de la manca de recursos, sempre al·ludint a la màxima de què "hi ha massa gent", podem intuir cap a on aniran els discursos una vegada la crisi ecosocial colpegi amb força a l'Europa fortaleza: sobrarem els pobres que no puguem pagar els recursos escassos.

PROGRAMA ECOSOCIALISTA

Com veiem, l'actual sistema capitalista ha obert una fractura profunda entre la natura i la humanitat amb la seva dinàmica extractivista i obsessionada amb el benefici a curt termini. Aquest model que no només degrada l'entorn natural, sinó que també explota la classe treballadora i precaritza les treball reproductiu i el sosteniment de la vida. I és que cal repensar-ho tot: com produïm, què produïm, com ens relacionem, quina societat volem... **Qualsevol projecte polític que busqui respondre a la crisi actual ha d'articular, de manera inseparable, socialisme i ecologisme.**

El programa ecosocialista planteja un repte revolucionari: prefigurar un nou **metabolisme social** que no estigui **mediat pel capital**, que **respecti els ritmes biofísics del planeta** i que **posi al centre les necessitats humanes**. Això implica no només transformar el vincle amb la natura, sinó també posar al centre la sostenibilitat de la vida, amb una estructura econòmica i social que prioritzi el desenvolupament de la vida humana en unes condicions dignes i lliures. Aquest programa parteix de l'objectiu oferir una proposta que englobi tots els diferents àmbits, que englobem en tres eixos fonamentals: la **propietat social dels mitjans de producció i planificació democràtica**, la **satisfacció de les necessitats humanes** i la **nova ètica i relació social**.

1. PROPIETAT SOCIAL DELS MITJANS DE PRODUCCIÓ I PLANIFICACIÓ DEMOCRÀTICA

1. NECESSITATS HUMANES PER SOBRE DEL BENEFICI PRIVAT
2. SOCIALITZACIÓ DELS MITJANS DE PRODUCCIÓ I ABOLICIÓ DE LA PROPIETAT PRIVADA
3. PLANIFICACIÓ I DEMOCRATITZACIÓ DE LA PRODUCCIÓ
4. DISTRIBUCIÓ ECONÒMICA I CONNEXIÓ PÚBLICA DE TOT EL TERRITORI
5. FI DE LA SOBREPDUCCIÓ, EL CONSUMISME LA DINÀMICA CURT-TERMINISTA
6. TRANSICIÓ ENERGÈTICA I DISSENY ECOSOCIAL DES DE LA REGENERACIÓ DE RECURSOS I EL RESPECTE DELS LÍMITS BIOFÍSICS DEL PLANETA
7. DESTERCIARITZACIÓ I DESTURISTIFICACIÓ DE L'ECONOMIA

La transformació cap a una economia que respongui a les necessitats humanes i respecti els límits naturals del planeta passa necessàriament per dos eixos fonamentals: la socialització dels mitjans de producció i la democratització de la producció.

Cal, doncs, **trencar amb la propietat privada dels mitjans de producció**. El procés d'acumulació capitalista està conduint la humanitat al desastre social i ecològic, fins al punt de posar en risc la supervivència de la vida al nostre planeta. Ens cal acabar amb la propietat privada dels mitjans de producció i la mercantilització de la vida. Hem de construir un nou sistema socioeconòmic que se sustenti en la propietat col·lectiva d'allò que ens dona la vida i que ens permet reproduir-nos dignament.

Això significa decidir, com a societat, què produir, per a qui i amb quins recursos. Aquesta democratització permetria que els **treballadors**, juntament amb tota la societat, **poguessin participar en la presa de decisions sobre producció, distribució i consum i frenar la dinàmica de sobreproducció i consumisme innecessari**. La planificació no només és una aspiració futura, sinó que ha de ser una eina de resposta a la crisi ecosocial actual que ens permeti posar per sobre la producció d'allò que necessitem i allò que té un ús real.

Què vol dir això? Recuperar tot allò que s'ha anat mercantilitzant, com seria l'habitatge, i entendre-ho com quelcom necessari per al seu ús i no pel valor que vulguem obtenir-ne al intercanviar-lo (generalment, per diners). Això és posar al centre el valor d'ús de les coses i no el valor de canvi d'aquestes.

En una economia planificada d'acord amb el valor d'ús, i no en el valor de canvi, allibera l'economia de la pressió del benefici de capital. Mitjançant l'ús d'unitats físiques en lloc de monetàries i coordinant tot el procés econòmic –extracció, producció, consum i gestió de residus–, es poden ajustar els processos productius als recursos disponibles, assegurar la regeneració dels recursos renovables i tancar cicles materials per evitar residus. Fent, així, una transició energètica més que necessària.

El sistema capitalista, basat en la idea utòpica d'un creixement econòmic il·limitat, ignora la finitud

dels recursos i es troba constantment en crisi en topar amb aquestes fronteres. Amb aquest nou enfocament, es construeix una economia que prioritza el benestar col·lectiu i el respecte pels ecosistemes, **evitant produccions innecessàries i promovent una eficiència realment sostenible**.

Tota aquesta planificació implica tenir una economia que no respongui sectors que ens precaritzen laboralment, ens destrossen territorialment i ens despauperitzen socialment. Dient-ho clar: cal deixar de tenir una economia basada en el turisme i en centres logístics monstruosos que sols fan del nostre, un territori de pas i per explotar. Cal que la connectivitat del territori i les persones no només passi per les grans metròpolis, els pols empresarials i les necessitats del mercat. Sinó una xarxa de transport públic útil per tota la societat i racons dels Països Catalans.

2. SATISFACCIÓ DE LES NECESSITATS HUMANES

1. **DECREIXEMENT PER UN CREIXEMENT SOCIAL**
2. **PA, SOSTRE, TREBALL I PAPERS PER TOTHOM**
3. **TREBALLAR TOTES, TREBALLAR MENYS I REDISTRIBUIR-HO TOT!**
4. **PRIORITZACIÓ DE LES FEINES NECESSÀRIES PER SATISFER LES NECESSITATS SOCIALS**
5. **DEFENSA DEL TEMPS LLIURE I L'OCI**

És imprescindible que tinguem en compte i siguem coherents amb l'entorn natural a l'hora de plantejar un sistema productiu. Però no només! Cal, també, que pensem aquesta producció posant de manifest una reconceptualització de la prosperitat com a persones. Hem de deixar d'associar la prosperitat amb el creixement econòmic i considerar seriosament una aposta que ens permeti un creixement social, personal i col·lectiu. El decreixement, en aquest sentit, no s'ha de viure com una renúncia o un retrocés, sinó com una aposta radical per alliberar-nos del domini de la producció capitalista. **Decreixement vol dir trencar amb l'obsessió per l'expansió contínua i la maximització del consum, orientant-nos a una vida que realment es pugui viure en la seva plenitud.**

Què vol dir això? Des del marxisme sempre s'ha defensat una **reducció del temps laboral**, sota una planificació econòmica, en favor de poder tenir més temps lliure com a persones i poder tenir temps per **desenvolupar-nos com a humans**. I és que el temps lliure no és només un espai per al descans, sinó una condició essencial per al desenvolupament de les persones: posar el focus en l'ús de les nostres energies i el temps per a una vida més rica en experiències, relacions humanes, cultura, oci... Deixar, així, de sentir-nos alienades amb la vida i les relacions que tenim.

Cal, però, també reclamar no només temps lliure, sinó **qualitat** d'aquest temps. No només és treballar menys, en abstracte, sinó contemplar el conjunt del programa per tenir en compte que cal tenir les necessitats bàsiques assegurades. **Tenir pa, sostre, treball i papers per a tothom**. No hi ha temps lliure, ni desenvolupament com a persones, ni llibertat real, sí les necessitats bàsiques per viure són el maldecap diari a resoldre. I això ha de ser des d'una visió global. No val una etapa de benestar social per un centre imperialista d'Occident, sostingut sota l'explotació d'una majoria treballadora i desposseïda del Sud Global.

3. PER UNA NOVA ÈTICA I RELACIÓ SOCIAL

1. UNA NOVA RELACIÓ AMB LA NATURA

2. UNA NOVA MANERA DE VIURE

3. UNA NOVA MANERA D'ENTENDRE I FER POLÍTICA

Des d'una visió liberal o economicista, el medi ambient es veu com un **magatzem de recursos** que la societat extreu per produir mercaderies. Es considera alguna cosa externa, independent de la societat, on es poden treure els recursos per continuar la producció. La visió materialista no tracta de triar entre l'antropocentrisme (centrat en l'ésser humà) i l'ecocentrisme (centrat en la natura), sinó que tots dos es veuen com a parts d'un mateix sistema interconnectat i interdependent.

L'hegemonia cultural d'aquest sistema ens ha fet creure que només l'èxit individual, el consum i la competència són les bases d'una vida "plena". Unes aspiracions totalment **alienants** i sense sentit per la naturalesa humana.

Aquesta ètica no pot ser individual ni abstracta: ha de ser concreta i organitzada, vinculada a la militància i l'acció col·lectiva. No es tracta només de canviar hàbits individuals —encara que siguin coherents amb el que defensem—, sinó d'entendre que **només des de l'organització política podem acabar amb el sistema actual i construir el futur que volem.**

L'**extrema dreta** i el **neoliberalisme** han fet de l'antipolítica una eina de desmobilització i divisió, des de la promoció de discursos de **nihilisme moral** i d'**individualisme radical**, per evitar que la classe treballadora s'organitzi. I hem de trencar amb aquestes idees! Fer política no és un acte individual: és una responsabilitat col·lectiva. Hem de rebutjar l'aïllament i comprometre'ns a construir, avui i aquí, l'**alternativa**.

La nova ètica social que necessitem demana transformar el món, però també a nosaltres mateixes. Com podem aspirar a una societat socialista si reproduïm opressions dins dels nostres espais de lluita? Com podem defensar la natura si mantenim una relació instrumental amb ella? Aquestes preguntes ens interpel·len a construir **organitzacions** que no només siguin eines per a la **lluita política**, sinó també **espais de formació**, creació de **consciència** i **solidaritat**.

És hora de reconstruir les bases d'una nova ètica col·lectiva, que prioritzi la cura mútua, la solidaritat i una relació responsable amb la natura. Una ètica que implica fer allò que hauria de ser "pel sentit comú". Hem de canviar aquesta concepció de l'entorn natural i desurbanitzar la relació que tenim envers aquest. Des del respecte a la natura i l'entorn, des de l'entesa com a classe internacional comuna, des d'una aposta per l'alliberament total. No es tracta només de "prendre el poder" sinó de transformar les formes de viure, produir i relacionar-nos per poder tenir un model de vida, cura i reproducció social que no es basi en cap mena d'explotació.

ESTRATÈGIA

Exposades les bases de la nostra proposta política, per fer front a la crisi ecosocial des d'una perspectiva socialista, és a dir, d'una societat on el capital no pugui tenir una relació d'explotació cap a les treballadores ni la natura. En aquest punt presentem una proposta estratègica que ens permeti avançar cap a aquest objectiu.

1. QUÈ VOLEM FER?

• POLITITZAR I ORGANITZAR EL JOVENT TREBALLADOR

El 2019, van tenir lloc mobilitzacions juvenils fruit dels resultats de la COP24, en les quals es va reafirmar que ni les grans potències ni la burgesia capitalista estava disposada a perdre beneficis per combatre la crisi climàtica. Provocades per la manca d'expectatives en el futur gris al qual se'ns aboca a les joves, les mobilitzacions van esdevenir massives, sobretot entre estudiants, gràcies al paper de les organitzacions ecologistes juvenils.

Tant els precedents com les enquestes ens demostren que la crisi climàtica i social preocupa a les joves. Tot i això, degut a la **desesperança** que ens ha provocat lluitar sense descans per la nostra supervivència i la sensació que és impossible canviar les coses, ens té paralizades. **Ens han fet creure que el creixement econòmic és més important que la nostra vida** i fins i tot, hem arribat a l'absurd punt en què per a moltes joves és més fàcil imaginar la fi del món que la fi del capitalisme.

Això és el que ens proposem canviar. La nostra generació tenim el deure de generar les condicions perquè es produeixi aquest canvi. Hem d'entomar el repte de generar consciència entre les joves treballadores que **la revolució és imprescindible** si volem garantir el futur de la humanitat i del planeta, i demostrar que és possible. En aquestes aspiracions ecosocialistes, **les joves treballadores** haurem de ser necessàriament la punta de llança, perquè **reunim de primera mà tant la voluntat de lluitar per un present desitjable, com la voluntat de lluitar per un futur desitjable**.

Generar optimisme respecte a la possibilitat d'aconseguir victòries, ens ha de permetre iniciar un cicle en què la conscienciació generi mobilització i que la mobilització resulti en més conscienciació. Fent girar una roda que evidenciï que **l'autoorganització revolucionària del jovent treballador és l'única manera d'avançar en la lluita ecologista**.

• **CONSTRUÏR UN FRONT ECOLOGISTA DE MASSES REVOLUCIONARI**

Perquè el necessari cycle de conscienciació i mobilització mencionat en el punt anterior realment ens permeti avançar, ha d'anar acompanyat d'una organització política sòlida, capaç de **superar les divisions històriques i les tensions que han afectat la cooperació entre moviments anticapitalistes i també ecologistes**. Aquestes divergències, alimentades per recels, menyspreus i visions preconcebudes sobre la importància relativa de cada causa, han limitat la capacitat col·lectiva del moviment. És imprescindible aprendre d'aquests errors, **deixar enrere les divisions i fer un salt d'escala a partir de treballar conjuntament a partir d'unes bases anticapitalistes i ecologistes compartides**. En el context actual, posicions ideològiques ecologistes, socialistes i llibertàries han de ser complementàries. Tota persona compromesa amb la lluita anticapitalista ha de ser conscient de la **importància de combatre la crisi ecològica com a expressió evident de les contradiccions del sistema capitalista**; alhora, qualsevol ecologista ha de ser conscient **que la solució a la crisi ecològica demana trencar amb el sistema de producció i consum capitalista**. Això ens porta a l'imperatiu de construir un front comú ecosocialista. Aquest front, ha de complir tres característiques:

- **Que sigui aglutinador**, amb capacitat d'apel·lar i integrar a les masses, incorporar diversitat de perspectives i enfocaments; fort, per resistir els embats del sistema; i cohesionat, per garantir una acció concertada i efectiva que es faci de manera coordinada. De manera que ens permeti passar del resistencialisme localista actual a l'ofensiva, ser ambiciosos i guanyar terreny al capital.
- **Que enfronti la crisi ecosocial en la seva totalitat**. És una necessitat ampliar la mirada respecte les mobilitzacions pel clima que van tenir lloc a partir del 2019, les quals es van focalitzar en aquesta qüestió. Centrar la lluita únicament en problemàtiques globals com és la del clima, ens portarà de nou a trobar-nos sense eines per combatre a les nostres realitats locals.

Cal que la nostra lluita tingui en compte totes conseqüències de la crisi ecosocial: La destrucció del territori, la mala gestió dels desastres naturals, la precarització de la classe treballadora degut a l'especulació amb les necessitats bàsiques, els recursos naturals, el territori, etc. **No només entenem l'ecologisme com una via per defensar el nostre futur, sinó com una lluita pel present.**

- **Que estigui fortament interrelacionat amb la resta de lluites anticapitalistes.** Als Països Catalans, al llarg de les últimes dècades hi han hagut diverses mobilitzacions ecologistes, la majoria degudes a conflictes mediambientals concrets i d'altres coordinades a escala internacional. Però tot i que haguem estat capaces de situar certs temes com a objecte de debat públic, la lluita ecologista no ha fet grans avenços materials.

Perquè un moviment polític sigui capaç de transformar en contra dels interessos de la burgesia, és imprescindible que suposi una amenaça a la propietat privada o subsistència d'aquest sistema. En cas contrari, seran infoensius, generaran desànim per culpa de la sensació d'estancament i seran molt susceptibles a ser copsats per l'imaginari socialdemòcrata d'un capitalisme verd. Per aquest motiu, cal que entenguem l'ecologisme com una lluita en la qual cal fer partícip a tot el moviment anticapitalista. D'aquí sorgeix la importància del següent punt.

• **CONSTRUCCIÓ DE CONTRAPODER A TRAVÉS DE LA UNITAT POPULAR**

Partim de què la **crisi ecosocial** és una conseqüència del sistema socioeconòmic actual i de què cal **superar el capitalisme** per organitzar-nos a través d'un **model ecosocialista**. Per tant, la vertadera capacitat que tinguem de transformar la nostra realitat, dependrà del **nombre de militants** en organitzacions, col·lectius o entitats de qualsevol front de lluita que comparteixi aquest marc. Al conjunt de la classe treballadora organitzada amb consciència política de la seva condició socioeconòmica, l'anomenem "**Moviment Popular**".

Arran adoptem la **Unitat Popular** com a **estratègia d'acumulació de forces**. És compartida pel conjunt del moviment de l'**Esquerra Independentista**, entre altres organitzacions i col·lectius dels Països Catalans. Es basa en construir una **majoria social** a través d'entitats, col·lectius o organitzacions des de tots els àmbits de la societat, amb capacitat per **agrupar-se i desafiar el capitalisme a través acció combinada**.

D'aquí la necessitat d'un **ecologisme interrelacionat amb el moviment revolucionari**. La burgesia no pot renunciar als beneficis ni a la seva propietat, perquè aquest capital és el que li dona el poder. Amençant-ho, aquest poder ràpidament canviarà de bàndol i ens permetrà avançar en les nostres aspiracions ecologistes i socials. Necessitem situar la conquesta del poder als Països Catalans, a través de la independència, el socialisme i el feminisme, com a un objectiu estratègic necessari per a la socialització dels mitjans de producció i la seva democratització, elements claus per acabar amb les lògiques del sistema que ens han portat a la crisi ecosocial en què ens trobem i alliberar-nos de qualsevol opressió.

2. **METODOLOGIA I EINES D'ACCIÓ**

• **REVOLTES DE LA TERRA**

Revoltes de la Terra és un moviment amb la voluntat d'aglutinar el gran nombre d'organitzacions ecologistes dels Països Catalans, per crear un **front comú** que trenqui amb el localisme i la fragmentació actual, que amb prou feines només ens permet resistir. Facilitant la comunicació i l'intercanvi de coneixements entre les organitzacions ecologistes i altres moviments socials, amb la finalitat de construir una base sòlida i acció coordinada.

L'objectiu és fer un **salt d'escala com a moviment ecologista**. Guanyar la capacitat de tenir impacte

les joves treballadores haurem de ser necessàriament la punta de llança, perquè reunim de primera mà tant la voluntat de lluitar per un present desitjable, com la voluntat de lluitar per un futur desitjable.

PROU TURISME MASSIU
EMPRESARIS TURÍSTICS EUROPEUS

significatiu en la societat a través de les nostres accions i guanyar terreny amb cada una d'elles.

Es proposa adoptar un **model d'acció** que es basi en **generar consciència** respecte a les problemàtiques mediambientals, **atacar-ne les causes** i **consolidar els resultats** donant vida al territori. Generar un **cercle de mobilització** que ens ha de permetre avançar, partint cada vegada d'una posició més favorable per disputar el poder que prioritza el benefici econòmic per sobre de les nostres vides.

Arran ens unim a aquesta lluita i emplacem a tot el moviment juvenil a fer-ho.

• LLUITES PRIORITÀRIES EN EL NOSTRE CONTEXT

Creiem que és clau identificar quines esclertes presenten més oportunitats per evidenciar les contradiccions del sistema capitalista, per tal d'atacar-les de manera unificada.

A continuació exposem quines lluites creiem que hauran de ser les prioritàries en els propers anys. En certa mesura totes s'interrelacionen entre si perquè, al cap i a la fi, són conseqüències del mateix sistema productiu, però és important diferenciar-ne les particularitats per destapar-ne el potencial revolucionari. Ens hem basat en el paper que juguen en el sistema productiu o de desposseïció als Països Catalans, de quina manera amenacen les condicions de vida de la classe treballadora a curt i llarg termini i quin potencial mobilitzador tenen.

DEFENSA DEL TERRITORI

Ha quedat demostrat que ni el mercat ni el sector privat, són capaços de garantir que els limitats recursos que ens queden, s'utilitzin per al bé comú i no per obtenir beneficis per uns pocs. Per altra banda, la "propietat pública" moltes vegades no garanteix que la gestió dels béns col·lectius sigui democràtica, ja que sovint està subordinada a les mateixes lògiques de mercat capitalistes. Així doncs, és necessari impulsar un model de propietat col·lectiva basada en una gestió democràtica, on les decisions sobre els recursos i el territori es basen en les necessitats de la societat i la sostenibilitat.

L'objectiu ha de ser que **no es destrueixi ni un pam més de la nostra terra per fomentar aquest sistema extractiu i gentrificador**. Boicotejant qualsevol projecte, del qual la propietat dels mitjans de producció sigui privada. Fomentant que la propietat d'aquests mitjans de producció sigui col·lectiva i que la decisió es prengui amb un previ procés debat amb la població del territori, la qual cosa ens permetrà garantir que repercuteix positivament en el territori i que es respecta la relació amb el medi ambient.

Aquest boicot de la destrucció del territori en mans del capital, ha de servir per:

- Generar **mobilització** i **combativitat** a partir de la defensa de les condicions materials de la classe treballadora.
- Incorporar la qüestió de la **propietat i la gestió democràtica dels mitjans de producció**: per no centrar-nos únicament l'impacte negatiu de la destrucció del territori en el medi ambient i sumar-hi la contradicció capital-treball.
- **Democratitzar la decisió d'explotar els recursos naturals**, per garantir que es pren seguint el bé comú i que es té en compte el valor mediambiental de l'entorn.

- Aconseguir que beneficis de l'explotació es reparteixin i **repercuteixin positivament** en el territori.

Conflictes a combatre amb aquesta lògica:

- **Projectes immobiliaris, industrials, energètics o gentrificadors:** Els projectes d'urbanització, industrialització i expansió energètica responen sovint a una lògica extractiva que ignora les necessitats i el benestar de les comunitats locals.
- **Lluita per la defensa de l'aigua:** L'aigua, com a recurs essencial per a la vida, ha de ser considerada un bé col·lectiu i no pot estar subjecta a les lògiques de mercat o a la privatització. La mercantilització de l'aigua beneficia només a les grans empreses que l'exploten, mentre genera escassetat, desigualtat en l'accés i degradació dels ecosistemes.
- **Lluita contra l'oligarquia de l'agroindústria:** El model d'agricultura i ramaderia intensiva exemplifica les lògiques capitalistes d'explotació sense límits del medi ambient i de vida de la classe treballadora. Aquest model genera desposseïció de la terra, contaminació dels recursos naturals (com l'aigua i el sòl), emissions de gasos d'efecte hivernacle i precarietat laboral al sector primari. Les grans empreses oligarques del sector de l'alimentació en són les principals promotores i defensores, i a mesura que creixen, la petita pagesia va desapareixent.

CONTRA EL MONOCULTIU TURÍSTIC

El turisme als Països Catalans s'ha consolidat com una de les **principals apostes del capital** per a l'obtenció de beneficis, sovint presentat com a motor de desenvolupament econòmic i unes millors condicions de vida i feina. Aquesta realitat, però, amaga un sector altament extractiu i intensiu en l'ús de recursos, amb greus impactes en el medi ambient, la societat i la cultura local. El turisme massiu és un **element clau en la dinàmica d'acumulació per desposseïció**, en què els beneficis privats es generen a costa de la degradació del territori i de la precarització de les condicions de vida de la classe treballadora local.

Aquest sector es caracteritza per ser **intensiu en el consum de recursos naturals com l'aigua, l'energia i el sòl**. L'expansió d'infraestructures turístiques –hotels, camps de golf, ports esportius o parcs temàtics– no només consumeix grans quantitats de materials i energia, sinó que sovint desplaça usos tradicionals del territori, traient de la població local dels recursos necessaris per a la seva reproducció i movent-les a altres territoris. A més a més, l'ús d'aquests recursos no va encaminat a satisfer les necessitats del territori, sinó que prioritza els interessos de grans cadenes i multinacionals.

Els impactes ambientals del turisme van molt més enllà del consum directe de recursos. Els desplaçaments massius de persones, especialment a través del transport aeri, contribueixen significativament a l'emissió de gasos d'efecte hivernacle. A escala local, la contaminació generada pel turisme afecta ecosistemes fràgils, altera paisatges i destrueix la biodiversitat. El turisme massiu és també un **vector d'urbanització salvatge**, que impermeabilitza terres fèrtils i contribueix al deteriorament del litoral i altres zones naturals. Tanmateix, dins el marc de l'arc mediterrani, el consum excessiu d'aigua i energia suposa també l'empitjorament i agreujament dels impactes del canvi climàtic com són la **sequera** o els **aiguats**.

Socialment, les dinàmiques turístiques exacerben els processos de **gentrificació**, desplaçant la

població local dels seus barris i comunitats a causa de l'**augment de preus de l'habitatge**. Els lloguers de temporada, en especial, han transformat habitatges en negocis especulatius, trencant la cohesió social i convertint les ciutats en espais orientats únicament al consum turístic. Aquest model precaritza, a més, la classe treballadora del sector turístic, que sovint s'enfronta a **condicions laborals abusives i salaris baixos**, perpetuant la desigualtat.

El turisme, en contra del que grans empreses i governs ens volen vendre, no pot ser considerat una activitat neutra ni sostenible en el marc del capitalisme global. Al contrari, esdevé un **motor de desequilibri ecològic i social** que prioritza els beneficis econòmics immediats per a uns pocs en detriment del bé col·lectiu. Cal frenar el creixement descontrolat del sector, posar límits a la seva expansió i prioritzar l'ús col·lectiu i sostenible dels recursos per sobre del lucre. La lluita contra el turisme massiu és una lluita per la defensa del territori, de les condicions de vida de la classe treballadora i per un model de desenvolupament que no sacrifiqui el medi ambient ni el benestar de les persones en favor dels interessos privats.

DRET A UNA VIDA DIGNE

El capitalisme, com a sistema econòmic i social ens afecta a tots els àmbits de la nostra vida. La reproducció de la vida dins d'aquest es veu travessada per una sèrie de conflictes socials que avui en dia estan en crisi, com són la problemàtica de l'**habitatge**, el **feminisme**, la **lluita pels drets LGTBI** o l'**antiracisme**. Cal aglutinar els interessos d'aquestes lluites, assenyalar els enemics comuns i relacionar-ho en una millora global de la vida de les persones. Entenent cada un d'aquests fronts com a part d'una pugna contra el sistema, **aconseguint que totes les lluites i coordinacions nacionals treballin conjuntament per a construir poder popular**.

La crisi ecosocial està obligant a fer que es produeixin reestructuracions de l'economia i la geopolítica que estan portant canvis a les condicions de vida de la classe treballadora. El treball és la pedra angular del capitalisme, sense la qual el sistema es desmuntaria per incapacitat de generar valor. Això **fa de l'organització sindical una eina clau** per lluitar pels nostres drets laborals, però també per **fer front a la resta de conflictes** socials que es donen fora del lloc de treball. Aquest poder de negociació que ens dona ha de ser clau per avançar en totes les lluites populars. En concret, creiem que ha de ser clau per a decidir sobre com ha de ser i a què ha d'estar orientat el model productiu al nostre país. La **crisi de l'habitatge** és una de les problemàtiques que està colpejant més fort a la classe treballadora a través de l'especulació amb un dret bàsic. L'**organització sindical en aquest**

front també ha de ser clau en el procés de construcció de poder popular per les possibilitats que ofereix de mobilitzar a àmplies capes de la població i d'amenaçar un dels mecanismes més importants d'extracció de riquesa per part de la burgesia en l'actualitat.

CONTRA LA CRISI CLIMÀTICA

La lluita contra la crisi climàtica és una lluita determinant de la nostra època. Ens trobem prop d'un llindar molt perillós per al futur de la societat, el planeta i els seus ecosistemes. La urgència i importància de la qüestió climàtica l'ha de situar com a una de les prioritats de les revolucionàries.

Ens trobem en una dinàmica en la qual la temperatura global incrementa any rere any, cada vegada de manera més ràpida. El 2024 ja hem superat els 1,5 graus respecte dels nivells preindustrials, el límit establert en els acords de París del 2016. El fet de que el full de ruta del **capitalisme verd estigui fent un ridícul tan estrepitos** ens ha de preocupar, però a la vegada també suposa una **contradicció enorme per a qualsevol que es proposi justificar que és possible solucionar la crisi mediambiental reformant capitalisme**. Això ens obre oportunitats per a generar consciència, evidenciant que la millor opció per la classe treballadora és lluitar per un model ecosocialista.

Les catàstrofes naturals provocades per la crisi climàtica són l'expressió més clara de les conseqüències d'alterar un cicle metabòlic de la natura tant important com aquest, també són els moments en què més danys i patiment humà es produeix.

La gestió de les catàstrofes que es fa des de les institucions capitalistes, no està deslligada dels interessos burgesos que aquestes tenen en la resta de polítiques. Això es pot veure en la **prevenció**: Construir en zones inundables per extreure benefici a costa de posar en risc la vida de persones en cas de temporal, una gestió forestal gairebé inexistente que propicia l'aparició d'incendis i la seva propagació, construir ciutats de formigó i sense ombres que en cas d'onada de calor faciliten que es produeixin accidents, etc. I també es fa evident en la **gestió** a posteriori d'aquestes, en les quals veiem repetidament com es prioritzen els interessos de la burgesia fins al punt en què la vida d'un ric pot arribar a valdre més que la de centenars de treballadores. Com a exemples recents tenim la gestió de les inundacions provocades pel temporal **DANA** a les comarques de l'Horta Sud i la Ribera, la **sequera** del 2021 al 2024 i els **incendis** i **onades de calor** que s'han convertit en la "normalitat" de cada estiu.

Cal respondre a les catàstrofes naturals provocades per la crisi climàtica anant a l'arrel del problema, per socialitzar que són conseqüències de l'explotació capitalista del nostre entorn. Respecte a la mala gestió d'aquestes, cal respondre assenyalant als responsables i els interessos polítics darrere de les decisions preses. En cap cas es tracta d'incompetència, sinó de valorar més la vida dels rics que la de la classe treballadora i de posar el benefici privat per sobre del bé comú.

FEM-HO JUNTES!

El capitalisme ens fa creure que vivim lliurement, però cada dia veiem com **les seves promeses es fonen**, mentre veiem un futur cada vegada més incert, o fins i tot obscur. El principal engany és la idea de llibertat que ens han venut, sempre delimitada als seus marges: El mercat laboral com a òrgan regulador del treball i la propietat privada com a única assegurança de mantenir unes mínimes condicions de vida. Dit d'una altra manera, treballa molt, explota't per tenir propietats i viure tranquil. Però tu, jove treballador, quan se t'escapa el sou pel lloguer, pel menjar cada dia més car o per la gasolina, cada dia tens més clar que aquella promesa sempre havia estat **mentida**. I mentrestant et volen culpar del canvi climàtic i de l'ascens de l'extrema dreta, mentre et diuen que has d'odiar al migrant, a les persones trans i rebutjar el feminisme. Diuen que estem desmobilitzats i que la política ens interessa poc. Però nosaltres no parem de veure un **jovent compromès** en manifestacions, aturant desnonaments, traient fang a València i escopint a la cara del feixisme.

El món està en crisi, però no ens podem resignar a comprar el futur que el sistema ens ofereix. Ens neguem a triar entre col·lapse, guerra o genocidi. **Ni el capitalisme verd ni el feixisme** volen que decidim sobre les nostres vides. Per tant, és hora de conquerir la nostra pròpia llibertat, la nostra pròpia democràcia. **Hem triat l'opció revolucionària.**

Hi ha futur si el construïm nosaltres!

